

Θέατρα και... θεατρινισμοί

Εχω αποκτήσει μια συνήθεια... Δεν παραπονιέμαι. Θέλω να τρέχω για τους άλλους, γιατί αν δεν τρέξω και δεν ενδιαφερθώ εγώ, ξέρω πως κανείς δεν θα ενδιαφερθεί γι' αυτούς. Με χρειάζονται. Είναι ωραίο να σε χρειάζονται. Άλλα η μέρα έχει τόσο λίγες ώρες και η νύχτα ακόμη λιγότερες. Πρέπει να βρω και άλλο χρόνο. Δεν έχω το δικαίωμα μια μέρα να ξεχαστώ και να κοιμηθώ λίγο παραπάνω. Αν το κάνω, τότε το πρόγραμμα

όλο -όχι, μόνο της μέρας, όλο, θα πάει πίσω και η ζωή είναι να πηγαίνεις μπροστά. Μόνο μπροστά. Δεν έχω το δικαίωμα ούτε να διανοηθώ να σταματήσω μια στιγμή και να κοιτάξω πίσω ή να κοιτάξω και να γευτώ το τώρα. Ανεβαίνω στο μηχανάκι μου και τρέχω ολόισια μπροστά...

Δεν είναι εκ παραδρομής που δεν βάλαμε εισαγωγικά σε αυτές τις διατυπωμένες με αφοπλιστική ειλι-

Της ΕΛΙΖΑΜΠΕΤΤΑΣ ΚΑΖΑΛΟΤΤΗ

κρίνεια σκέψεις. Πήραμε το θάρρος και τις οικειοποιηθήκαμε, αφού θα μπορούσαν να ήταν και δικές μας...

Από τη φίλη Κάτια Γέρου τις δανειστήκαμε, που πάντα καταφέρνει να μας κερδίζει με τη δουλειά της. Στην προκειμένη περίπτωση πρόκειται για ένα δύσκολο εγχείρημα, αφού στο τελευταίο της πείραμα, το θεατρικό καμπαρέ «Του Δρόμου», που ανέβασε με τον Κυριάκο Κατζουράκη και θα κάνει το γύρο της Ελλάδας, χρησιμοποίησε το χιούμορ, το τραγούδι και το χορό για να προσεγγίσει στιγμάτυπα της καθημερινότητάς μας και για ακόμη μία φορά να μας προβληματίσει.

Δείγμα αυτής της διάθεσης είναι και ο μονόλιγος-εισαγωγή στο σημείωμά μας. Γυρίσαμε πίσω με την Κάτια στην εποχή του καμπαρέ -καμία σχέση δεν έχει με τη σημερινή επιθεώρηση- όταν με ένα πικρό χαμόγελο στα χείλη λέγονταν οι πιο ωμές αλήθειες σε απόδειξη του ότι η σοβαρότητα -των προθέσεων και των πράξεων- δεν ταυτίζεται με τη σοβαροφάνεια. Είναι έτσι επόμενο να αναλογιστούμε ότι ακριβώς στον αντίποδα

Τι έγινε; «Στέρεψαν» οι πραγματικά σοβαροί άνθρωποι;

μιας σοβαρής ηθοποιού, η οποία δεν φοβάται να αυτοσαρκαστεί, ακόμη και να γελοιοποιηθεί, για να πετύχει το στόχο της, βρίσκονται οι εκατοντάδες συντοπίτες που η σοβαροφάνειά τους όλο και περισσότερες φορές υποκρύπτει τη γελοιότητά τους και την ανέπαρκειά τους.

Τα λέμε αυτά γιατί «μπουχτίσαμε», ειδικότερα τα τελευταία χρόνια, από πομπώδεις δηλώσεις, υποσχέσεις, μεγαλοστομίες χωρίς κανένα αντίκρισμα. Γέμισαν πλέον οι τσέπες μας (και δεν χωράνε άλλο) από τις κάλπικες λίρες που επενδύονται καθημερινά στο χρηματιστήριο των εντυπώσεων.

Τις νοοταλαγούμε τις εποχές εκείνες, τις όχι και τόσο μακρινές ομολογουμένως, όπου υπήρχε οργανωμένος αντίλογος, όπου διαφωνία δεν σήμαινε κατ' ανάγκη πετάω πέτρες στους αστυνομικούς, σπάω βιτρίνες και καταστρέφω περιουσίες. Σήμερα μάλλον με αναισθητικό μας έχουν ποτίσει, καθώς έχουμε κάνει τη μοιραία τρόπο ζωής.

Εχει πάψει η έννοια της συμμετοχής να ταυτίζεται με τη δημοκρατία

ΤΡΙΤΗ 20 ΜΑΡΤΙΟΥ 2007

και τη θέση της ιδεολογίας, της οποίας ιδεολογίας, έχουν πάρει τα τηλεοπτικά πάνελ και οι ερμηνείες των δημοσκοπήσεων.

Το αποτέλεσμα είναι όντως κάποιοι να τρέχουμε για τους άλλους -γιατί αν δεν τρέξουμε, δεν ενδιαφερθούμε εμείς, ποιος άλλος θα ενδιαφερθεί - χωρίς όμως κανένα αντίκρισμα. Αφού είναι πολύ πιθανόν τίποτα να μην αλλάξει, στο άμεσο μέλλον τουλάχιστον, το τοπίο να μείνει αναλλοίωτο και αυτοί που κρατούν στα χέρια τους την τύχη μας να παραμείνουν εκεί όπου εμείς οι ίδιοι τους τακτοποιήσαμε. Είναι πολύ πιθανόν να παραμείνουν εκεί με αποτυπωμένο στάχειλη το στερεότυπο χαμόγελο, το οποίο τις περισσότερες φορές κρύβει τη γελοιότητά τους και δικαιολογεί τις αθετημένες υποσχέσεις, τις εκατοντάδες ατασθαλίες, τα σκάνδαλα κ.λπ.

Τι έγινε; Οντως «στέρεψαν» οι πραγματικά σοβαροί άνθρωποι; Η μήπως εμείς έχουμε πάψει να τους αναγνωρίζουμε;

Αυτά είναι μόνο κάποια από τα ερωτήματα που βασανίζουν τη στήλη τον τελευταίο καιρό. Και μια σοβαρή και συνάμα αυθόρυμη θεατρική παράσταση, σε αντίθεση με το καλοστημένο θέατρο του παραλόγου που ζούμε καθημερινά, φρόντισε να μας τα φέρει ξανά στην επιφάνεια.